

Barcelona britànica

F Mercè IBARZ a temps que es veia venir; simplement, ara ha quallat: Barcelona és, en els 80 —gràcies als déus—, una ciutat britànica en el comportament de la seva vida cultural. Podem prendre'n dos exemples en positiu de la darrera setmana: la reobertura, en

Metrònom, un local per a l'art jove amb mecenes i tot

/ Robert

una de les artèries del Born, del nou local de la sala Metrònom, l'única iniciativa privada de promoció de l'art jove que no és solament una galeria; els mecenes, l'industrial del tèxtil Rafael Tous i la seva dona, Isabel de Pedro, van obrir Metrònom dijous 29 a la nit, el mateix dia que, al matí, s'havia anunciat als mitjans informatius la celebració, la tardor-hivern de 1985-86, de la gran exposició que la galeria Hayward de Londres prepara sobre la cultura urbana de la capital del Principat en el període 1888-1936 i que, significativament, es dirà «Home-natge a Barcelona».

L'exposició, que en el 1986 arribarà a la mateixa Barcelona, compta amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona; és iniciativa de la gale-

Reobertura d'una sala que no és només galeria

ria Hayward, propietat del govern local londinenc, que hi ha dedicat la partida més gran del programa de 1985, salvant els esculls que el govern de la Thatcher imposa al Consell de les Arts (Art Council) de la Gran Bretanya en matèria pressupostària.

La «toilette» de Tarzan

Pentinat amb brillantina i sense un sol cabell fora de lloc, les patilles netament retallades i la cara afaitadíssima de fresc (si les pel·lícules no foren tan velles i en blanc i negre, sentiríeu el perfum de l'«after-shave» i tot), acabadet d'eixir del saló de bellesa, perdó de la barberia, Tarzan nostre de la TV(E). Gràcies a la qual els qui no van poder en la infantesa contemplar els encants del Johnny Weissmuller, els han pogut admirar ara còmodament a casa. I els altres hem recordat els anys de la innocència.

Era un gran tipus, en tot cas, el Johnny Tarzan, incapaç d'articular més mot que un crit selvàtic, criat

entre i com les bèsties de la jungla, fent vida de ximpazè arborícola..., i s'ho apanya per resultar tan intel·ligent, tan sensible, tan rafistolat i polidet, que és un pasme per a la Jane i per a tots els espectadors honestos. Els quals ben aviat capten el missatge: la superioritat del Tarzan Weissmuller, que amb un crit li permet dominar totes les bèsties de la selva, paralitjar i sotmetre tribus senceres de negres, no és només ser alt i guapo (això va en benefici de la Jane), és *ser blanc*.

Aquest és el secret: el blanc, l'únic blanc de la jungla, domina tots els

El punt de Mira

homes (negres) i les bèsties *perquè és blanc*. I com que és blanc, és naturalment superior, encara que ni parle com les persones ni tinga més educació que un mico arbori. El blanc és rei per dret de naixement: rei dels elefants i de les mones, de les bandes de negres, de tota l'Àfrica. *Quot erat demonstrandum*. I si damunt és alt i ben plantat i pentinat de perruqueria, millor per a la Jane, bleda caiguda en braços del masclíssim.

Però el cine, com la història, progressa i no s'atura. Ara, *Greystoke*, en colors i més realista (Tarzan de la selva, almenys, va passablement brut i despentinat), ho acaba d'explicar tot ja sense velles: el xicot no és només blanc i europeu; és, per si calia, fill d'un comte britànic. Així, ja podia ser rei dels micos i de l'Àfrica: si a més de ser blanc, ¡és aristòcrata de sang...!

Joan F. Mira